

“Per als vencedors, les guerres només porten dolor i odi”

Pau Faner (Ciutadella, 1949) publica en Proa la novel·la *El mal de la guerra*, protagonitzada per un hostaler de la Barcelona medieval que participa en la conquesta de Mallorca.

—Us heu plantejat la novel·la com una novel·la d'aventures?

—Pel que fa a l'estructura, sí. En té tot l'aspecte. És una novel·la d'aventures en un marc històric determinat, el segle XIII. Però jo diria que és alguna cosa més. El tema, com indica el títol, és que la guerra de vegades deixa ferides més profundes que la mort, com ha afegit l'editor a la coberta. La meva intenció era que tingués un fons molt real i un missatge en contra de la guerra.

—Ferides més profundes que la mort?

—Marc Roses, el protagonista, malferit per la guerra, lluita contra una societat que no té pietat pels dèbils. La novel·la no és només una novel·la d'aventures, sinó la vida d'un personatge que pateix les conseqüències d'haver viscut la guerra en primera línia, molts dels quals no en sortien vius. Volia destacar que, fins i tot per als vencedors, la guerra només porta dolor i odi. Tant de dolor que a vegades es pot desitjar la mort, com pot pensar el protagonista, si bé no ho fa sovint perquè és un home de fe. El protagonista viu unes circumstàncies i unes persecucions tan fortes que pensa que és pitjor la malaltia que pateix que la mort.

—Us heu hagut de documentar força, per a poder descriure la Barcelona del segle XIII, oi?

—Sí. I també vaig buscar documentació sobre la conquesta de Mallorca, les tècniques militars de l'època i els càtars. I com que el protagonista és cuiner, vaig consultar un llibre de receptes medievals.

—L'hostal del protagonista diu que es troba al carrer Ample, a prop del port, un carrer que tinc entès que neix, amb aquest nom, al segle XVI o XVII. Una llicència històrica?

—Jo he mirat els mapes del segle XIII i hi ha el carrer Ample. El carrer existia, al segle XIII. No estava acabat, però. Estava obert però existia, davant del port, que no era un port, era una platja.

—Si heu continuat la línia de *Les bodes del diable* és que

Pau Faner publica en Proa la novel·la *El mal de la guerra*, situada al segle XIII.

aquella novel·la va trobar una bona resposta, oi?

—Sí. L'agent literari esperava que en fes una altra d'aquest tipus.

—Com vau començar a enfil·lar-la?

—La primera idea era parlar dels mals de la guerra i vaig buscar una guerra de l'edat mitjana. Després vaig pensar en les persecucions dels càtars i de les bruixes. Sí, vaig continuar amb la línia encetada per ser conseqüent amb la novel·la anterior. Però li he afegit més coses, com la intriga, la d'esbrinar qui ha comès uns assassinats sexuals dels quals acusen injustament el protagonista. Penso que aquesta és millor que l'anterior pel fons real i pel dramatisme. I també per les descripcions de la vida quotidiana de la Barcelona de l'època, amb molts personatges secundaris. N'hi he comptat 270, en total, i quatre o cinc d'ells són els principals. En una primera redacció, més extensa, n'hi havia 700.

—Abans de començar a escriure ja sabíeu que el vostre protagonista, després de participar en la conquesta de Mallorca presenciaria la desfeta dels càtars a Montsegar?

—La novel·la, com he dit, neix sempre d'una idea. Després ve el dubte d'on situar-la. Amb l'agent literari vam pensar de situar-la a la guerra civil, però moltes ferides encara són obertes i ho vaig descartar. I llavors l'editor em va dir que el lector esperava de mi una altra novella de l'edat mitjana i vaig fer-li cas. Un cop decidit que començaria amb la guerra de Mallorca, m'adono que poc després ve la guerra dels càtars. Llavors, faig el guió, i preparo i estudio la documentació, i després, em poso a escriure-la. Capítol a capítol vaig planificant què hi posaré, però ja tenint al cap l'estructura global de la novel·la i saber com acabarà. Una frase que vaig llegir en un mètode corrent d'ensenyament de l'alemany diu que sempre hi ha solucions, i diferents, per a lligar les coses, i és cert. En aquest cas, si hi penses, trobes la que és més lògica i natural, i així vaig trobar una manera ben natural de relacionar el protagonista amb els càtars. Una de les regles de tota novel·la és que les coses no estiguin ficades amb calçador.

Lluís Bonada